

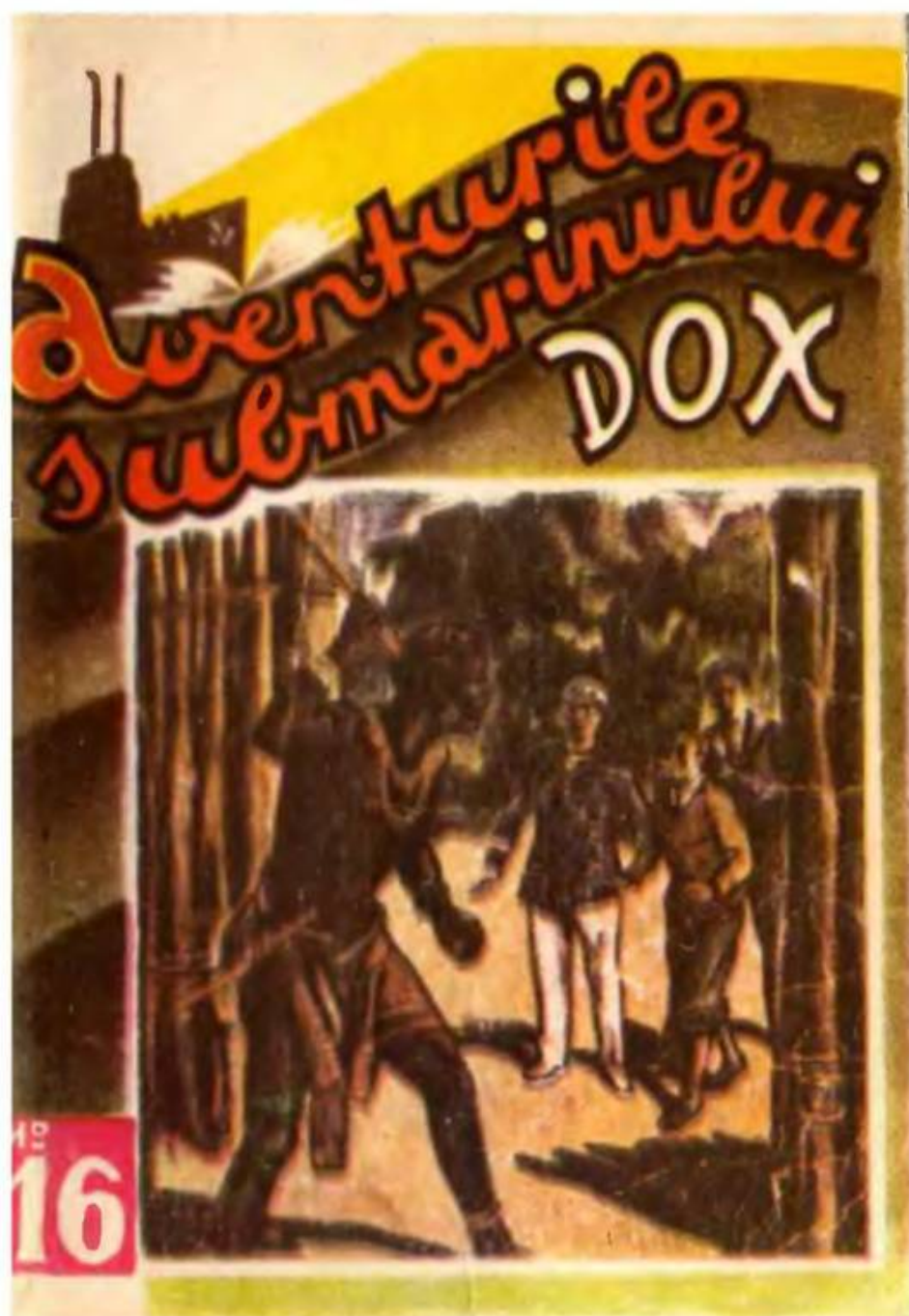
**AVENTURILE
SUBMARINULUI**

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

**SATUL
GROAZEI**

EDITURA A.P.P.

I

AVENTURILE
SUBMARINULUI

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

SATUL GROAZEI

EDITURA A.P.P.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I ÎN DRUM SPRE SUMATRA

ACUM TREBUIE să fim cu mare băgare de seamă, zise căpitanul Farrow primului ofițer Rindow. Intrăm în strâmtoarea Sunda și e sigur că vom întâlni multe vapoare pe acolo.

— E adevărat, domnule căpitan, răspunse Rindow, liniștit, mai bine ar fi fost să așteptăm până la noapte în marea Javei și atunci străbaterea canalului ar fi trecut neobservată. Drept să-ți spun, distrugătorul acela englez, pe care l-am tot zărit în ultimele zile, mă cam neliniștește.

— Da, nu a fost prea bine că Winkoop, șeful poliției din Amboina, a vestit prietenului său, polițaiul din Makassar, izbânda noastră asupra monstrului sfânt. Mai mult ca sigur că radiograma a fost interceptată de englezi și acum știu că ne aflăm prin locurile acestea.

— În primul rând e complet fals ceea ce se spunea în această radiogramă, cu privire la intenția noastră de a încerca să lămurirea chestia misterioasă cu fratele tei van Straat, zise Rindow. Winkoop însuși nu prea are mare vină, căci greșeala a fost făcută de comisarul Dierks. Ei, dar lasă că și-a meritat imputările pe care le-a căpătat.

— Cu toate astea le-a primit cu liniște, răspunse Farrow gânditor. Ba mi se pare că ascundea un zâmbet. Rindow, eu am avut impresia că Dierks știe mai mult decât noi și chiar Winkoop.

— Da, da, așa se explică faptul că a fost transmisă radiograma, zise Rindow. Voia prin aceasta să ni-i aducă pe englezi la spate, ceea ce se pare că a reușit chiar. A, uite că se vede ceva colo în spatele nostru.

La orizont se ivi un nor întunecat de fum. Cu ochiul său de marinar încercat, primul ofițer descoperise imediat distrugătorul englez, după felul cum se înălța spre cer norul de fum. Căpitanul privi îngrijorat într-acolo, apoi zise:

— Rindow, radiograma lui Dierks a fost atât de amănunțită, încât englezii știu exact ce planuri avem. Distrugătorul ne-ar fi ajuns de mult, dacă ar fi vrut neapărat. Trebuie deci, să fie altceva la mijloc. Te pomenești că or fi având chiar englezii interese în satul pe care-l căutăm noi.

Ne vor lăsa să scoatem castanele da foc, apoi vor pune mâna pe noi.

— Da, căpitane, se poate și, ai dreptate, încuviință Rindow. În radiograma sa, Dierks a amintit printre altele, că în satul misterios de pe Sumatra s-ar afla și englezi. Firește că guvernul englez nu vrea să intre în tratative oficiale cu cel olandez, căci e vorba numai de zvonuri, de aceea ne lasă pe noi să aranjăm lucrurile. Se știe doar pretutindeni că noi suntem cei dintâi când e vorba de o aventură primejdioasă. Dar lasă că ne vom pricepe noi să le scăpăm din mână domnilor englezi, după ce ne vom face treburile. Părerea mea e să nu intrăm în Golful Regelui din Padang. Poate că vom izbuti și debarcăm în timpul nopții și apoi s-o luăm pe jos spre podișul padangian.

— Așa m-am gândit eu, zise Farrow. În Golful Regelui intră multe vapoare și e mai bine să nu dăm ochii cu ele. Ia stai, mașinistul nostru Kard a fost înainte de război prin apele acelea și ne va putea sfătui unde să acostăm. Cheamă-l, te rog.

Rindow mai aruncă o privire spre distrugătorul englez care se zărea ca un punct în zare, apoi coborî repede scărița de fier care ducea în interiorul submarinului. După câteva minute se întoarse însoțit de mașinist.

— Ascultă Kard, cunoști bine coasta de sud a Sumatrei? îl întreabă Farrow.

— Da, domnule căpitan, am petrecut doi ani pe acolo. La Padang am fugit de pe o corabie, din pricină că prea eram tratat prost ca elev-marinar. Apoi am colindat mult prin interiorul țării.

— Asta-i minunat! strigă Farrow vesel. Ascultă Kard, despre ce este vorba: Olandezul von Straat, pe al cărui fiu I-am salvat din mâinile unei bande de ticăloși, mi-a povestit că fratele său a dispărut în urmă cu trei ani. El se ocupa de o întreprindere care părea de la început îndoielnică și primejdioasă. Această întreprindere l-ar fi dus tocmai în Sumatra, într-un sat misterios cu numele de Satul groazei, interesant, nu? Fratele lui van Straat a dispărut fără urmă din clipa când a pornit cu expediția aceea ciudată. Apoi, se zice că au mai dispărut și alți europeni, printre care și englezi, care au plecat să găsească satul cu pricina. De aceea șovăie și crucișătorul care e în urma noastră, căci a interceptat o radiogramă în care se amintește de expediția noastră. Englezii știu că noi pornim cu plăcere când e vorba de aventuri și și-or fi spunând că e mai bine așa, decât să vină în contact direct cu autoritățile olandeze.

— Am înțeles, domnule căpitan, răspunse Kard, zâmbind pe sub mustață. Ne vor lăsa să-i descoperim mai întâi pe englezii dispăruți, apoi vor pune mâna pe noi. După cât îl cunosc eu pe domnul căpitan, nu le va reuși planul. Unde vreți să acostăm, domnule căpitan? Aveți vreo idee în ce loc se află așezat satul acela afurisit?

— Da, Kard, din câte mi s-au spus se, poate ajunge la el prin podișul Padang. Ai fost vreodată pe acolo? Cunoști prin apropierea Golfului Regelui vreun loc bun de acostare, unde să fim la adăpost?

Mașinistul chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Hm! Cu puțin înaintea războiului am fost pe acolo ca marinar. Am fugit de pe un vapor englez, pentru că nu mai puteam îndura mizeria și timp de două luni am fost nevoit să aștept în Padang, până am fost angajat pe un vas japonez. În cele două luni am dat o raită prin țară, în goană după o pâine. Am lucrat și în minele de cărbuni din Sawah-Luntu. Acolo i-am auzit pe băștinași vorbind cu groază de un sat misterios. Calea ferată duce de la Padang, prin Padang-Padang, spre sud-est, și trece pe la lacul Sin Karah. Apoi ocolește spre răsărit. Undeva prin apropierea acestui lac trebuie să fie satul cu pricina.

— Drace! exclamă Farrow. De atâta vreme să existe un astfel de sat, fără ca autoritățile să fi luat vreo măsură? E ciudat, cu atât mai mult, cu cât se spune c-ar fi dispărut pe acolo mulți europeni.

— Domnule căpitan, interveni Rindow, în mod oficial e greu să se întreprindă ceva în direcția aceasta. Dacă guvernul ar trimite funcționari în uniformă, nu ar izbuti să facă nimic. Pe de altă parte, nu poate însărcina cu treaba asta nici persoane particulare, căci probabil, cei în drept refuză să finanțeze expediția. Nu rămâne altceva decât ca oameni cu dorul aventurii să ia lucrul în mâni. Și aceștia suntem noi.

— Așa e, zise Farrow gânditor. Ah! uite că distrugătorul își sporește viteza, n-ar strica să ne afundăm.

— Peste o jumătate de ceas vom trece strâmtoarea Sunda, zise Rindow, apoi ne vom putea ascunde foarte bine în labirintul de insule în colțul de sud al Sumatrei. Dacă vom pune în funcțiune compresoarele, distrugătorul nu ne va putea ajunge în nici un caz.

— Ai dreptate, zise Farrow. Am avut noroc că ne-am ținut și ne mai ținem încă departe de drumul navigabil. Vapoarele prin dreptul cărora am trecut nici nu cred că ne-au observat.

— Ultimul însă, pe care l-am întâlnit în drumul nostru, a fost un vas al lui Withe-Star-Line, zise Rindow și cred că ne-a observat chiar cu multă atenție. Firește că a transmis o radiogramă distrugătorului și de aceea a pornit acesta cu viteză.

— Cu toate acestea nu ne va face nimic, căci ne va lăsa să rezolvăm întâi chestiunea cu care am fost însărcinați, răspunse Farrow. Totuși nu strică să ne ferim de el și să ne căutam vreo ascunzătoare la capătul strâmtoarei Sunda.

— Știu eu un loc minunat, domnule căpitan, interveni mașinistul Kard. Acolo în deplină siguranță și avem o ieșire m caz de nevoie, când am fi adică blocați.

— Minunat! exclamă Farrow. Rămâi cu noi aici sus, Kard, și arată-ne drumul. Așa. Acum nu are decât să se ia după noi distrugătorul englez.

Compresoarele intraseră în funcțiune și monstrul de oțel fu împins cu putere înainte. În curând norul de fum al distrugătorului se afla cu mult îndărătul lor. Minunatul submarin Dox era, desigur, cel mai rapid vas din apele Oceanului Pacific. Numai transatlanticele uriașe se puteau lua la întrecere cu el.

Timp de o jumătate de ceas vasul goni ca o nălucă, apoi ajunse la capătul strâmtoarei Sunda, între Sumatra și Java.

Kard privea cu atenție înaintea sa. Deși trecuseră mulți ani de când nu mai fusese pe aici, recunoștea, totuși, foarte bine locurile.

— Cutremurele par să nu fi făcut schimbări pe aici, domnule căpitan, zise el, totul a rămas la fel ca acum douăzeci de ani. Ah! strigă el deodată, arătând spre două stânci ascuțite care se înălțau una lângă alta. Acolo trebuie să intrăm. Domnule căpitan, am fost odată marinar pe un vas de contrabandă, pe care l-am părăsit apoi, când am găsit prilej să muncesc cinstit. Era o corabie mică și iute la drum și într-un rând fiind urmăriți de un torpilor olandez, ne-am furișat printre cele două stânci, ascunzându-ne într-un golfuleț care nu se poate vedea de afară.

— Hm! De-atunci și până acum poate să se fi schimbat situația, zise Farrow. Olandezii or fi cercetat cu amănunțime coastele, pentru a întocmi hărți de navigație și e mai mult ca sigur că au descoperit și golful de care vorbești tu,

— Se poate să fie și așa, domnule căpitan, dar chiar dacă olandezii ar fi însemnat-o pe o hartă de-a lor, nu trebuie s-o știe numaidecât și englezii.

— Parcă ai și tu dreptate, zise Farrow, râzând; așadar, să căutăm golful, cu atât mai mult cu cât spuneai că are și o

ieșire pentru caz de nevoie. Ești sigur de asta?

— Da, domnule căpitan, ieșirea aceea trebuie să existe, dacă n-o fi închis-o vreun cutremur marin. Ne putem încredința lesne, prin aceea că nu vom intra printre stânci, ci pe la spatele lor.

— Bine, așa vom face! hotărî Farrow.

Submarinul mai pluti un sfert de ceas și deodată Kard ridică mâna, iar căpitanul ordonă să stopeze mașinile. Kard arată spre o crăpătură în malul stâncos, spre dreapta, și zise:

— E chiar așa precum spuneam eu, prin crăpătura asta am ieșit atunci. Domnule căpitan, e un canal strâmt și întortocheat, care duce la golf. Dar noi am trecut noaptea cu o corabie care era mai lată ca "Dox"-ul nostru.

— Bine, să încercăm, zise Farrow, răsând — Babord! strigă el în acustic.

Vasul alunecă încetișor spre deschizătura întunecoasă din peretele de stâncă. Kard avusese dreptate. Submarinul putea să treacă cu ușurință, având la dreapta și la stânga un spațiu liber de patru metri până la peretele de stâncă. Canalul îngust era așa de întortocheat încât era nevoie de multă dibăcie pentru a scoate submarinul nevătămat.

— Totul a rămas ca odinioară! strigă Kard vesel. Colo în fața noastră, domnule căpitan, este intrarea adevărată, prin care, însă, n-ar putea pătrunde niciodată un distrugător.

— Minunat! zise Farrow. În cazul acesta putem rămâne aici. De ce să ne expunem unei primejdii, urmând coasta de vest a Sumatrei? Sau poate cunoști tu, Kard, în apropiere de Golful Regelui un loc atât de ascuns ca acesta?

— Nu, domnule căpitan, răspunse mașinistul: Sunt câteva golfulețe pe acolo, dar prea stau deschise în fața mării, și am fi siliți să rămânem toată ziua sub apă. Aici, însă, nu poate intra nici un vas străin.

— Hm! trebuie totuși s-o luăm spre coasta de vest, zise căpitanul, după ce se gândi câteva clipe. Până la Padang sunt aproape o mie de kilometri și ca să facem drumul ăsta pe uscat, ne-ar trebui săptămâni de zile. Vom aștepta aici până se va lăsa întunericul, apoi va trebui s-o luăm în sus, spre Padang. În două nopți ajungem.

— Domnule căpitan, în cazul acesta aș fi de părere să ancoram direct în "Golful Regelui", zise Kard. Acolo ne vor bănuși mai puțin ca oriunde. Cunosce câteva coturi, în care ne putem ascunde de minune.

— Bine, aprobă Farrow. Acum, însă, să ne apropiem de țarm, unde vom rămâne până la noapte.

George veni și dânsul în turn. În câteva cuvinte, căpitanul îi puse la curent cu intențiile sale, apoi, după ce vasul se apropiase de țărmul stâncos, dădu comanda de oprire, dând în același timp în grijă marinarilor de serviciu să fie gata în orice clipă pentru afundare.

Peste cel mult un ceas se va întuneca de tot, așa că era exclus ca distrugătorul englez să-i descopere, căci în intervalul acesta scurt n-avea când să ajungă la ascunzătoarea lor.

Farrow dădu comanda pentru cină. Vroia să rămână aici încă două ceasuri după ce se va lăsa întunericul, pentru a da timp distrugătorului să se îndepărteze cât mai mult.

Petre aduse în turn mâncarea pentru căpitan, Rindow și George. Cu prilejul acesta spuse în șoaptă tânărului său stăpân:

— Domnule George, ne așteaptă vreo primejdie pe aici? Sanja e îngrijorată, ea susține că te amenință din nou un pericol.

— Nici nu poate fi vorba de pericol aici, răspunse tânărul, râzând. Vezi de liniștește-o pe Sanja, dragă Petre. Facem doar un mic popas, apoi pornim mai departe. Primejdia — dacă va fi — începe de-abia peste două zile, după ce vom pași pe uscat.

— Ei, ce-o mai fi și asta?

Exclamația lui era îndreptățită. O piatră căzută din susul peretelui de stâncă îi spărsese farfuria pe care o ținea pe genunchi. Priviră cu toți în sus și văzură un chip omenesc negru, care se rânjea la ei. Ori poate era botul unui animal grozav?

Avea o înfățișare, care te bagă în sperieți, complet acoperit cu păr încâlcit, numai dinții albi străluceau și ochii mari aruncau fulgere. Privea țință la cei de jos, dar când căpitanul duse instinctiv mâna la revolver, capul misterios dispăru cu iuțeala fulgerului.

— Un om a fost, zise Farrow. În primul moment credeam că e o gorilă sau altă specie de maimuțe. Hm! care va să zici, nu suntem prea ta siguranță pe aici, după cum credeam. N-ar fi mai bine să pornim chiar acum până la ieșirea din canal?

— Nu, tată; strigă George, iritat. Văd colo o potecă foarte bună care duce pe creștetul peretelui de stâncă. Socot că cel mai nimerit lucru e să pornim în cercetare și să vedem ce-i cu capul ăla. Îmi făcea impresia că ochii acestei făpturi ciudate aveau o expresie tristă, imploratoare. Tată, mă duc sus cu Petre și sunt sigur că vom afla ce se petrece pe acolo.

Poate că e ceva în legătură cu ceea ce aveam noi de gând să întreprindem. În vreme ce vom urca, voi ne veți putea apăra de aici, așa că nu avem de ce ne teme de vreun atac venit de sus. Tată, simt că trebuie să mă duc!

— Așadar tot are dreptate Sanja... murmură Petre. Te vâri singur în primejdie, domnule George. Dar fie și așa. Eu nu te las singur, mergem împreună.

— George, cum de îți dă în gând una ca asta? zise căpitanul cu oarecare asprime. Ce să cauți colo sus? Un băștinaș a privit în jos și ne-a zărit, poate că acum a plecat să-și aducă tovarășii și când vei ajunge sus cu Petre, vă veți trezi atacați din primul moment. Nu, nu, cel mai bun lucru e să plecăm de aici. Ai văzut că o piatră ți-a spart farfuria, la gândește-te că ne pomenim acum cu un adevărat bombardament! Ce te faci? E drept, avem arme cu care ne putem apăra, dar prin asta vom atrage încoace vase străine, în primul rând distrugătorul englez, care ne urmărește.

— Dar bine, tată, n-ai observat tu că omul acela era un european? Eu am băga de seamă imediat, deși avea părul și barba încâlcite și pielea înnegrită de soare. Privea atât de rugător încât sunt sigur că așteaptă ajutorul nostru. Trebuie să-mi dai voie să mă urc la el!

— Da, domnule căpitan, și eu cred că a fost un european, deși părea de tot sălbătic, interveni Rindow. Cred că de vreme ce-l însoțește Petre, îl poți lăsa pe băiat să se ducă să vadă ce-i cu omul acela. Și apoi, mai suntem și noi pe aici.

— Hm! văd eu că nu mă pot împotrivi, zise Farrow, clătinând capul. Bine, George, du-te cu Dumnezeu! Petre, vezi de el.

Uriașul bătu doar cu palma pe patul revolverului și zise liniștit:

— Domnule căpitan, eu îl iubesc pe George tot atât de mult ca și dumneavoastră.

II UN PUSTNIC CIUDAT

REPEDE FU ADUSĂ pe punte o barcă de aluminiu, îi dădură drumul în apă și George cu Petre străbătură în grabă drumul scurt până la peretele de stâncă. Poteca pe care o observase George cobora șerpuind până la mal. Petre priponi barca cu un bolovan pe care-l așeză deasupra funiei, apoi porni repede după tânăr, care urcase în acest timp o bucată bună de drum.

Când George ajunse sus la capătul potecii, văzu în fața lui un platou stâncos întins și neted, mărginit de un desiș atât de încâlcit încât de-abia ar fi putut răzbate printr-unsul o sălbăticiune, nicidecum un om.

George privi uimit peretele de verdeață, dar tresări auzindu-l pe Urias:

— George, domnule George, văd o spărtură în desiș, la stânga, pe acolo o fi fugit. Mai mult ca sigur că e o potecă în locul acela.

Tânărul alergă imediat într-acolo, urmat de Petre, care nu înceta să-l dăscălească:

— Domnule George, omul avea niște ochi cum n-am mai văzut, o fi vreun nebun, care se ține ascuns prin codri. Fii cu băgare de seamă!

George își spunea și el că Petre avea dreptate. Și pe dânsul îl izbise privirea arzătoare a acestui om ciudat. Mai știa apoi că nebunii sunt înzestrați de obicei cu o viclenie drăcească și cu puteri supraomenești. Revolverele le aveau pregătite și mâna dreaptă strângea pumnalul pe care i-l dăruise Sanja.

Cu precauții nenumărate, pătrunse în spărtura din desiș. Și într-adevăr, dădu imediat peste o potecă, foarte curat întreținută și care părea să fie umblată.

Cei doi tovarăși merseră că la vreo cincizeci de metri pe poteca aceasta, apoi se pomeniră deodată într-un mic luminiș. Se opriră, căci de partea cealaltă a luminișului, unde țâșnea din pământ un izvorăș, văzură o colibă.

Era mică și primitivă coliba aceasta, construită din crengi și acoperită cu frunze mari.

Petre și George priviră cu atenție luminișul și descoperiră alte câteva poteci care duceau în toate direcțiile și păreau a fi tot atât de bine întreținute ca aceea pe care veniseră ei.

— Domnule George, asta nu-mi prea place, zise Petre Încetișor. Eu zic să ne întoarcem mai bine. Ce să căutăm

aici? După cât știm, locuiește numai un singur om aici și la ce naiba o fi întreținând el atât de bine potecile alea? Hai să ne întoarcem, domnule George, zău așa, ne așteaptă tovarășii și biata Sanja o fi tare neliniștită.

— Petre, trebuie să descoperim ce taină se ascunde pe aici, zise George cu hotărâre. Omul acela ciudat e un european și a fost silit din cine știe ce împrejurări să se ascundă în codri. N-ar fi păcat să nu-l ajutăm dacă suntem în stare? Hai să cercetăm coliba.

Un zgomot ușor deasupra capului îi făcu să sară în lături. O nucă de cocos fusese zvârlită cu atâta pubere de sus încât i-ar fi zdrobit capul dacă nu s-ar fi ferit,

Urișul scoase repede revolverul și se pregătea să tragă, dar George îi strigă:

— Petre, nu trage, se teme de noi! Ciudatul om se cocoțase la vreo zece metri înălțime pe o ramură a unui arbore uriaș. Privea cu ochi plini de văpaie spre cei doi tovarăși, dar o teamă grozavă se oglindea într-unși.

— Petre, trebuie să fi trecut prin mari grozăvii în viața lui, sărmanul! zise George. Să-ncercăm să-i dobândim încrederea.

Privi spre omul care părea cu desăvârșire sălbătic, apoi i se adresă încetișor:

— Cine ești dumneata? Vino jos, căci avem gânduri bune.

Bărbosul ciuli urechile, părea însă să nu priceapă ce i se spunea, în ochii îi apărură o expresie întrebătoare, ca și cum ar încerca în zadar să-și amintească de ceva.

George repetă vorbele în limba engleză, căci prima oară îi vorbise franțuzește. O lumină se aprinse în ochii ciudatului individ, aplecă mult capul și deschise gura. Apoi începu să gângăvească:

— Cine... cine sunteți? Voi... voi nu veniți de acolo?

Ochii săi exprimau o groază nebună când, rostind aceste cuvinte, arătă cu mâna spre apus, în desiș.

— Nu, strigă George, noi nu suntem de acolo, avem gânduri bune cu dumneata.

— Ah, așa! Atunci vin jos, văd că pot avea încredere în voi.

În vreme ce cobora ca o pisică, George îl privi cu atenție. Era îmbrăcat în piei de maimuță, brațele și picioarele îi erau înnegrite de soarele tropical, dar toată înfățișarea lui era a unui european.

Când ajunse jos, privi din nou cu spaimă la cei doi tovarăși. George, însă, simți o milă adâncă, se apropie de el,

face o plecăciune și-i întinse mâna.

— Numele meu este George Farrow — zise el — și acesta este bunul meu tovarăș Petre Uriașul.

Ciudatul străin se înclină și el, strânse mâna tânărului și chipul i se luminează de un zâmbet.

— Mă numesc John Stones, zise el.

Părea că-și revine dintr-un somn lung; își trecu mâna peste frunte și urmă cu voce slabă:

— Sunt doi ani de zile de când n-am mai văzut chip omenesc. Da, doi ani, de când am fugit din iad. Oh! Am fost într-adevăr în iad, printre diavoli înfricoșători. Au mai rămas acolo tovarăși de suferință, Dumnezeu știe, însă, dacă mai trăiesc.

— Vino cu noi, domnule Stones, propuse George repede, noi suntem în căutarea acestui iad, pentru a-i elibera pe nenorociții care se chinuiesc acolo. Vom izbuti cu siguranță și d-ta ne vei putea fi de mare folos.

Englezul se cutremură și în ochii săi apărură din nou o expresie de groază. Apoi zise cu glas stins: Ah! să mă înapoiez în iadul acela, în locul de groază? De ce m-ați trezit din amărteala în care trăiam aici? Era atât de frumos în cei doi ani, în care n-am văzut nici un chip omenesc! Numai gândul că ar putea da iarăși peste mine, era de ajuns să mă îngrozească de moarte.

— Domnule Stones, groaza aceasta te va chinui mereu dacă vei rămâne aici. Vino cu noi, te vom apăra și nu ți se va întâmpla nici un rău.

— Sunt oameni înfiorători, gemu englezul sălbătic și nu le poți face nimic. Aici n-au dat peste mine, dar oriunde m-oi ascunde m-vreun oraș mare din lumea asta largă, ei toi vor găsi urmele și mă vor ucide în chip înfiorător, atât de înfiorător cum i-au pedepsit pe nenorociții care au încercat să fugă din iadul lor. Nu trebuie să se știe c-am fost salvat, n-am voie să vorbesc nimic împotriva lor.

George își dădu seama că bietul englez suferea de o idee fixă, pe care nu i-o putea dezrădăcina atât de ușor. Sarcina aceasta voia s-o lase tatălui său, care era mai în vârstă și putea să vorbească altfel. Apoi mai era și doctorul Bertram, care va înrăuri, desigur, în mod binefăcător asupra nenorocitului.

— Vino cu noi; îl rugă George încă o dată, în curând se face noapte și vrem să plecăm de aici cu submarinul nostru.

Stones privi cu bănuială la tânăr.

— De unde și până unde aveți dumneavoastră submarin? întrebă el. Nu văd să purtați uniformă! Nu cumva v-au

trimis diavolii ăia să mă aduceți înapoi?

Se dădu câțiva pași îndărăt și în ochii săi apărură o expresie de groază.

— Domnule Stones, răspunse George, cât se poate de liniștit, n-ai nici un motiv să fi bănuitor căci nu suntem marinari în slujba vreunui stat și nici n-avem vreo legătură cu aceia din ghearele cărora ai izbutit să scapi. Ți-am spus doar numele meu și nu-mi închipui să nu fi auzit dumneata cândva despre tatăl meu, căpitanul Farrow, care a venit cu submarinul său prin apele Pacificului, îndată după război.

Chipul lui Stones se luminează ca prin farmec. El păși spre George, îi întinse mâna și zise;

— Da, domnule Farrow, am auzit multe despre tatăl dumitale, așa e... Ceea ce nici un om n-ar putea izbuti să facă, el e în stare și sunt încredințat că va nimici și iadul acela în care am trăit un an de zile și de unde am scăpat, pentru a duce aici o viață de animal sălbatic. Vin cu dumneavoastră, domnule Farrow și vă voi ajuta din toate puterile ca să ajungem la țintă.

— Așa îmi placi! strigă George, bucuros și strânse mâna englezului. Să pornim repede jos.

Când se îndreptă spre potecă, Petre opri și zise îngrijorat:

— Domnule George, cred că e mai bine să pornesc eu înainte. O voi ruga pe Sanja să se retragă în cabina ei până ce domnul Stones va arăta... ceva mai bine. Nu-i va fi nici lui plăcut să se prezinte în halul acesta în fața unei femei

— Ce? strigă englezul care auzise vorbele lui Petre, aveți și o femeie pe bord? Cum e cu puțința asta, domnule Farrow?

În vreme ce Petre o luase înainte, George povesti englezului aventurile prin care trecuse împreună cu Sanja, în decursul călătoriilor lor pe ocean.

— Minunat! exclamă Stones, după ce tânărul termină de povestit. Acum începe să-mi fie rușine că m-am lăsat doborât de groaznicele întâmplări prin care am trecut. Dar a fost într-adevăr îngrozitor tinere dragă, mult mai îngrozitor decât ți-ai putea închipui dumneata.

— Ei lasă, domnule Stones, vei uita repede toate astea, după ce te vei reîntoarce la viață. Acum e vorba să stărpim iadul acela, despre care mi-ai vorbit dumneata. Dar ia spune, ai auzit de unul care se numește van Straat?

— Desigur, răspunse Stones, repede. A venit la noi acum vreo trei ani, tot ca prizonier, bineînțeles. El o ducea însă mai bine, căci știa multe. Dumnezeule! exclamă deodată, oprindu-se și frecându-și fruntea. Îmi reamintesc de toate

chinurile și grozăviile pe care le-am îndurat, dar nu mai știu ce am făcut pe acolo... Mi-a pierit cu desăvârșire memoria, în cei doi ani pe care i-am petrecut în pustietățile astea, în veșnică lupte pentru existență, mi-am frământat creierul, dar nu am reușit să-mi amintesc ce am înfăptuit în iadul acela. Chinurile prin care am trecut le simt parcă și acum, de asemeni îmi aduc aminte de diavolii acela negri cu semne albe pe trup...

— Diavoli negri cu semne albe pe trup? îl întrerupe George uimit. Sună cam ciudat. Așa arată doar băștinașii din Noua Guinee!

— Da, domnule Farrow, astfel arată diavolii aceia. Dar cum de-i posibil așa ceva în Sumatra?

— Domnule Stones, în interiorul marilor insule Sande trăiesc încă unele triburi care nici nu-s cunoscute măcar. Tocmai în mlaștinile acelea, care se întind în spatele vulcanului Selawa, pot viețui băștinași, de a căror existență nu bănuiește nimeni, căci, nici un explorator n-a izbutit să pătrundă până la aceste mlaștini ale morții. Acolo trăiește doar și ciudatul rinocer cuirasat, din care s-au prins numai două exemplare până acum. E foarte posibil ca tot acolo să se afle iadul despre care, vorbești dumneata. Cât timp ți-a trebuit ca s-ajungi aici?

Englezul se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Să fi fost cam vreo trei luni. N-aș putea spune cât a fost de lung drumul, căci trebuia să fiu neconținut cu ochii în patru să nu dea peste mine urmăritorii sau fiarele sălbătice din pădurile pe unde treceam. Dar se prea poate să fie cum zici dumneata, căci îmi amintesc că era multă apă acolo.

— De la mașinistul nostru am auzit — spuse George — că prin regiunea lacului Sin Karah se află un sat căruia i s-a dus pomina. Acolo trebuie să fi văzut dumneata apa aceea multă. Pe calea aerului sunt până acolo vreo mie de kilometri.

— Sin Karah, Sin Karah! repetă Stones, îngândurat, numele acesta îl cunosc. E săpat în memoria mea. De ce-am venit, eu oare în Sumatra? Era ceva în legătură cu lacul acesta... De mi-aș putea aminti numai!... Dar parcă s-a ridicat un perete înalt în creierul meu. Știu numai că am venit acolo din Singapore, unde mi-am părăsit logodnica, un frate și o afacere bună. Îmi amintesc și de numele acestui lac, dar ce și cum, nu mai știu.

Străbătuseră desișul și se apropiau de poteca șerpuitoare ce ducea în jos, spre golf. Cu un zâmbet îndurerat, englezul

zise:

— Cobor poteca asta pentru ultima oară. Zilnic mă duceam jos la mare ca să-mi asigur hrana cu ajutorul unei undițe pe care mi-am fabricat-o singur. Îți poți lesne închipui ce însemna pentru mine, om civilizat, să mă văd redus la propriile mele forțe, nevoit să trăiesc în mijlocul unei naturi sălbătice și unde primejdiile te pândesc la tot pasul. A fost grozav de greu, dar nici pe departe nu se poate compara eu ceea ce am îndurat în iadul din care am izbutit să fug.

Coborâra încetișor poteca și Stones făcu într-un rând o mișcare de parc-ar fi vrut să se întoarcă, văzând oameni adunați pe puntea submarinului. Erau căpitanul, Rindow, doctorul Bertram, Hagen și câțiva marinari, care priveau curioși la apariția ciudată, a cărei sosire le-o anunțase Petre. Uriașul se întorsese cu barca de aluminiu la capătul de jos al potecii. Se urcară în barcă și când ajunseră la submarin, Farrow păși spre parapet și întinse englezului mâna.

— Domnule Stones, mă bucur să-ți pot fi de folos, zise el cu căldură. Fii binevenit pe vasul nostru.

Întâmpinarea aceasta făcu o impresie puternică asupra englezului. Strânse mâna lui Farrow și, după multă efortare izbuti să zică:

— Domnule căpitan, dumneata îmi redai viața. Dar trebuie să distrugi pe diavolii aceia, altminteri voi trăi veșnic cu spaima în suflet.

— În scopul acesta am și pornit la drum, răspunse Farrow. Vino te rog, în primul rând trebuie să facem un om civilizat din dumneata. Bărbierul nostru te așteaptă.

Tot șovăind, pustnicul coborî scărița în interiorul submarinului, împreună cu Farrow. În sala echipajului îl dichisiră, redându-i înfățișarea omenească. Avea cam aceeași statură cu a inginerului Hagen, ale cărui hainei se potriveau. Fu spălat, părul și barba îi fură tăiate.

Acum căpitanul avea înaintea-i un bărbat în putere, cu figura sinceră și inteligentă, pe care, însă, suferința și lipsurile săpaseră brazde adânci.

— Da, domnul căpitan; m-ai făcut iarăși om. Îți mulțumesc din inimă. Acum probabil că vrei să știi ce am pățimit și unde se află satul aceia în care diavolii își chinuiesc prizonierii? Din păcate, nu te voi putea satisface. Precum am spus fiului dumitale, în memoria mea s-a făcut un gol peste care nu pot trece. Îmi amintesc că am suferit nespus de mult, dar ce am făcut acolo nu mai știu. De

asemeni, nu știu nici unde se află satul cu pricina, dar numele lacului Sin Karah mi-a rămas în minte.

— Nici nu-ți amintești de ce ai plecat din Singapore, părăsindu-ți soția, fratele și afacerile? Cu ce te ocupai pe atunci?

— Sunt inginer, răspunse Stones, și aveam la Singapore reprezentanța unei mari fabrici de pompe. Vedeți, păstrez încă în amintire... apă multă, cum să zic... Să fie în legătură cu afacerile mele, sau am avut de lucru în iadul ăla tot cu pompe de apă? Oricât mă frământ, nu ajung la nici un rezultat.

Doctorul Bertram, care se apropiase și el, îl privi cu atenție pe englez, apoi zise;

— Îți voi explica eu cum e cu puțință lucrul acesta, domnule Stones. Ai fost pur și simplu hipnotizat. Un om cu o extraordinară putere de voință, ți-a poruncit să uiți cu totul cărui scop servea iadul acela. Voi încerca să îndepărtez această stare, căci m-am ocupat și eu puțin cu hipnotismul, atât cât mă interesa din punct de vedere medical. Mă tem numai că voința mea va fi prea slabă față de a străinului...

III POVESTIREA LUI STONES

AUZIND CUVINTELE LUI BERTRAM, englezul păru mal întâi că se îndoiește, apoi, însă, se luminează la față și zise:

— Da, domnule doctor, se poate să fie așa. Îmi aduc aminte că erau în iadul acela o pereche de ochi atât de înfiorători, încât ne spuneam cu toții că trebuie să fie ai tartorului tuturor diavolilor. Crezi că vei izbuti să umpli golul acesta din memoria mea?

— Voi încerca, răspunse Bertram. Trebuie să mărturisesc, însă, că m-am ocupat prea puțin cu hipnotismul, și nu prea cred într-unsul.

— Atunci mai bine s-o lăsăm baltă, zise englezul. Mi-ai putea face mai mult rău decât bine. Dacă vom găsi într-adevăr, iadul acela, îmi vot reaminti de toate. Sin Karah... numele acesta îl am săpat în memorie. Acolo trebuie să fie...

— Se înnoptează, domnilor, interveni căpitanul, și trebuie să pornim de aici. Până la ziuă putem face jumătate din drum, apoi vom rămâne peste zi într-o ascunzătoare sigură, pentru ca în noaptea următoare s-o pornim iarăși, până vom ajunge în apropiere de Padang. Kard are dreptate, e mai bine dacă vom intra de-a dreptul în Golful Regelui acolo nu ne poate bănuși nimeni. Din fericire avem și pașapoarte false pe care ni le-a dat polițaiul din Amboina. Vom putea intra deci, fără teamă în oraș și de acolo să mergem cu trenul până la stația Sin Karah. Domnul Stones nu cred să aibă acte la dânsul, sau te pomeniști că a izbutit să și-le salveze?

Englezul râse, apoi scoase la iveală un portvizit, luă din el un pașaport și zise:

— Acesta e singurul document pe care l-am putut salva, toate celelalte mi le-au luat diavolii.

— Nu te-ai uitat cumva dacă pașaportul a fost vizat în Sumatra? întrebă Farrow repede.

— Dumnezeuule, unde mi-au fost mințite! exclamă englezul, răsfoind cu grabă pagina pașaportului, apoi strigă cu uimire: într-adevăr, aici e viza că am sosit la Padang acum trei ani și această viză îmi dă dreptul să rămân acolo oricât timp îmi place.

— Asta e foarte important pentru noi, răspunse Farrow, căci nu mai ai nevoie să ceri o viză nouă. Poți intra liber în Padang. E foarte bine, foarte bine, adăugă el gânditor.

— Cum, făcu Stones cu mirare. Pot doar să mă arăt fără nici-o teamă la controlul pașapoartelor.

— O clipă domnule Stones. Știi dumneata cărei împrejurări datorezi faptul că ai dobândit liberă trecere cum se zice, pe timp nelimitat în Sumatra? Gândește-te că nici un stat colonial nu acordă, cu una cu două, astfel de permisiuni. Dacă ar fi fost vorba de o expediție serioasă, ar fi de înțeles. Dar e lucru sigur că nu s-au gândit să te angajeze ca inginer pentru pompe de apă. Trebuia deci, să fie un caz, în ca e probabil că avea mâna în joc un funcționar al biroului de pașapoarte. În consecință, e pericol să te arăți, altminteri "diavolii" aceia, cum îi numești dumneata, te-ar lua îndată la ochi.

— Hm! se prea poate să fie așa — răspunse englezul — căci nu-mi pot aminti deloc pe ce temei am obținut libera petrecere pe timp atât de îndelungat. În cazul acesta va trebui să ne despărțim când vom debarca în Padang, pentru ca să ne întâlnim din nou la plecarea spre Sin Karah.

— Da, așa trebuie să facem. Amănuntele le vom discuta când vom ajunge cu bine în "Golful Regelui". Mă vei scuza acum, domnule Stones, trebuie să văd de submarin, ca să-l scot cu bine din locurile acestea. Doctore, fii atât de amabil și prezintă-l pe noul nostru musafir prințului Ghasna și fiicei sale. Avem o noapte grea înaintea noastră, căci trebuie să ne ferim de distrugătorul englez. Domnului Stones îi ofer cabina mea, unde va putea petrece o noapte liniștită. Dar înainte de a merge la culcare trebuie să mănânce ceva. Îngrijește-te, te rog și de asta, doctore. Deci, la revedere, pe mâine dimineață.

Stones îi strânse încă odată mâna cu căldură, apoi îl urmă pe Bertram spre cabina prințului. Acolo îl întâlni și pe George, pe care-l privea ca adevăratul său salvator.

Cu uimire nespusă se uita englezul la Sanja. Era doar atâta timp de când nu mai văzuse o femeie în fața lui și încă o fată atât de frumoasă ca fiica prințului indian!

După ce se făcură prezentările, Ghasna începu să-l descoasă cu privire ia pățaniile lui din timpul celor trei ani.

— Domnule doctor — zise deodată prințul, prin Petre am aflat multe privitor la domnul Stones! Tot el mi-a spus că dumneata presupui că ar fi vorba de o hipnotizare pe care a suferit-o ca prizonier. După cam, văd nu te-ai înșelat. Aș dori să încerc să-l vindec eu. Credința mea e că voi izbuti, căci am mai avut de-a face cu asemenea cazuri.

— Ah! minunat! strigă doctorul Bertram. Da prințe, sunt încredințat că ai puterea să îndepărtezi puterea străină care-l ține legat pe domnul Stones. Oh! experiența aceasta va fi foarte interesantă pentru mine.

Prințul Ghasna zâmbi:

— Din păcate trebuie să-ți răpesc această iluzie domnule doctor, căci nu pot îngădui o a treia persoană la experiența mea. Asta m-ar împiedica să-mi pot concentra toată voința asupra lucrului pe care-l am de făcut. Trebuie să rămân singur cu domnul Stones, firește, dacă dumnealui are încredere în mine.

— Desigur, desigur, zise englezul cu grabă. Vă cunosc și pe dumneavoastră, prințe, știu ce v-a silit să vă părăsiți țara. Am avut întotdeauna cea mai mare simpatie pentru dumneavoastră, căci în urmă cu mulți ani am condus lucrările pentru instalarea stației de pompe din apropierea capitalei Indiei și de atunci cunosc trista dumneavoastră poveste.

— Ah! Dumneata ești așadar acel inginer Stones! strigă Ghasna, cu bucurie. Acum am și mai mult interes să te vindec, căci știu că golul din memoria dumatăle te va chină veșnic.

— În cazul acesta să ne îndepărtăm, George, zise doctorul.

Sanja se alătură de ei și toți trei merseră în turn, unde se aflau Farrow și Rindow.

Submarinul aluneca încetișor prin canalul întortocheat prin care intrase. Peste câteva minute trebuia să se lase în tunericul și căpitanul voia să intre în strâmtoarea Sundei odată cu apusul zilei. Apoi trebuia să se încredințeze unde se află distrugătorul englez.

Socotise bine timpul. Când minunatul vas se apropie de ieșirea din canal, mai erau câteva minute până să se întunece. Vedeau în fața lor valurile ușoare ale strâmtoării Sunda, nici un vas nu se zărea prin apropierea lor, dar Farrow nu spori totuși viteza, mașinilor.

Mai erau încă douăzeci de metri până la ieșirea din canal, când întunericul se lăsă brusc, cum se întâmplă de obicei la tropice. Vasul ieși cu bine din strâmtoarea îngustă, făcând un ocol mare spre sud și porni încetișor înainte.

După o jumătate de ceas Luna răsări pe cer. Farrow și Rindow luară ochenele, primul cercetă marea înaintea lui, celălalt în urmă.

Distrugătorul englez dispăruse și numai o corabie mică se zărea la orizont, urmându-și drumul spre marea Javei.

Căpitanul dădu comanda pentru sporirea vitezei și vasul începu imediat să spintece valurile și cum trecură de extremitatea de sud a Sumatrei, Farrow dădu viteza maximă.

— Rindow, ia dumneata, te rog primul schimb, zise el primului ofițer, eu mă voi odihni câteva ceasuri. Brun te va urma și către dimineață voi lua iar eu comanda. Va trebui să căutăm atunci un loc sigur, unde să ne ascundem peste zi. Ei, George, ce s-a întâmplat? se adresă el deodată tânărului, care stătea cu Sanja în spatele lui și priveau marea sclipitoare în bătaia razelor de lună.

George tresări și era bucuros că la lumina slabă a lunii nu i se putea zări îmbujorarea de pe obraji. Tocmai visase cât ar fi de frumos dacă ar putea să stea mereu alături de Sanja, străbătând împreună mările în nopțile luminoase și pline de farmec.

— Prințul Ghasna și-a propus să încerce să-l vindece pe Stones de hipnoza sa, zise el și a trebuit să părăsim cabina, deoarece prezența noastră l-ar fi stânenit. Daci va izbuti, vom fiice un pas înainte, odată ce domnul Stones își va recăpăta memoria.

— Ne-ar fi într-adevăr de mare folos, răspunse căpitanul și eu sunt de părere că prințul va reuși. Să mergem jos poate mai aflăm ceva încă în seara asta.

Cei doi tineri și doctorul îi urmară în cabină. Acolo așteptară mult timp, dar în cele din urmă se auzi o bătaie în ușă, apoi intrară prințul și Stones. Amândoi erau palizi, broboane mari de sudoare le acopereau frunțile, dar ochii lor luceau de bucurie.

— Am izbutit, zise prințul Ghasna, calm. Din păcate, domnul Stones nu-și poate aminti decât ceea ce a făcut el acolo, dar nu știe eu ce se îndeletniceau ceilalți prizonieri. De altfel, nu aveau prilejul să stea de vorbă, așa că nu prea știau unii de alții. Dar povestește dumneata singur, domnule Stones!

— Știi acum că mi s-a făcut o ofertă cam misterioasă la Singapore, începu englezul. Într-o seară a venit la mine în birou un arab. Îmi făcu o propunere foarte avantajoasă dar îmi stoarse mai întâi făgăduiala că nu voi sufla nimănui nici un cuvânt, chiar dacă n-aș primi oferta lui. După cum spunea el, era vorba de captat energia lacului Sin Karah care se continuă cu fluviul Umbilia. O societate întemeiată în mod secret, voia să construiască acolo o uzină puternică, pentru a furniza curent electric minelor de cărbuni de la Sawah-Luntu, care se află în apropiere.

Deoarece și guvernul olandez plănuia ceva asemănător, era necesar ca toată chestia aceasta să rămână tănuită. După cum îmi spunea Baber Halef acesta era numele arabului — terenul pentru uzină fusese cumpărat la capătul lacului. Mi-

a expus lucrurile în mod atât de precis, încât n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de adevăr. Oferta era cât se poate de ispititoare, urma să fiu plătit cu o sumă foarte mare pentru câțiva ani de muncă și mi se dădea și dreptul să furnizez fabricatele a căror reprezentanță o aveam la Singapore.

Am încheiat contractul, am spus alor mei numai că am o afacere foarte bănoasă în perspectivă, am plecat la Padang și de acolo cu trenul spre mica stație Sin Karah, lângă lacul cu același nume. Am fost întâmpinat de Baber Halef și împreună am mers cu o trăsură timp de vreo trei ceasuri de-a lungul lacului, apoi s-a ivit un desiș pe care l-am străbătut pe jos, pe o potecă îngustă.

Într-un luminiș am întâlnit un bărbat, dar n-aș fi putut spune de ce nație era. Bănuiesc numai că era indian. Dar ochii lui scânteietori, am avut timp să-i văd, apoi m-am trezit la lucru: aveam asupra mea supravegherea unor pompe uriașe, care sugeau apă de undeva, aducând-o într-un canal artificial, îngust. Erau într-un sat locuit de sălbateci de statură uriașă, cu zugrăveli albe de trup. Am întâlnit și europeni acolo, prizonieri ca și mine și în timpul nopții stăteam de vorbă împreună, în coliba mare de frunziș în care ne închideau. Eram tratați cu sălbăticie, trebuia să muncim până cădeam doborâți și eram chiar supuși la torturi grozave când nu mai puteam lucra.

Din zori și până-n seară stăteam lângă mașini, care erau puse în mișcare de un motor eu țitei. Trebuia să fac totul, să ung piesele, să întrețin motorul, și aduc combustibil de la o magazie care se afla în sat, toate acestea sub arșița soarelui tropical, în aerul umed și înăbușitor. Frigurile mă scuturau, trebuia însă să lucrez și doar la prânz aveam atâta răgaz cât să pot înghiți în silă mâncarea aceea grozavă pe care o preparau negrii. Cum de am putut îndura atâtea chinuri, nu mi pot da seama nici astăzi.

Din când în când, Baber Halef își făcea apariția cu o nouă victimă. Era îngrozitor pentru noi că nu știam ce făceam în timpul zilei. Noaptea, când stăteam de vorbă uneori, discutam numai despre viața noastră din trecut și despre mizeria în care ne găseam acum. Unu mureau, dar golurile erau repede înlocuite de arabul care mă adusesese și pe mine în iadul acela.

Într-o zi, ducându-mă să aduc ulei de la magazie, am izbutit să fag. Observasem o spărtură în peretele din spate al colibeii în care se aflau mărfurile și cum nu era nimeni pe aproape, m-am furișat repede afară. Ajuns în desiș am

început să alerg ca un nebun, zi și noapte, până am ajuns la capătul de sud al Sumatrei, unde ați dat peste mine.

Când Stones termină de vorbit, cei de față se privesc uimiți unul pe altul. Era aproape de necrezut ceea ce au auzit. Ce taină grozavă s-o fi ascunzând în satul acela? Ce se plănuea acolo, pentru ca să fie nevoie de muncă până la epuizare a europenilor, în mare parte ingineri, după cum spunea Stones?

În cele din urmă Farrow luă cuvântul:

— Cred că vom regăsi luminișul unde l-ai întâlnit pe indian, domnule Stones. Dumneata ne vei servi de călăuză și nu e primejdie să te recunoască, deoarece bănuiesc că te-ai schimbat mult în acești doi ani de zile. Acum însă, du-te la culcare, căci ai mare nevoie de odihnă. Poți fi pe deplin liniștit, căci "dracii" ăia nu pot veni până aici.

Afară de marinarii de serviciu, toți se duseseră să se odihnească. Submarinul alerga nestânjenit în noapte spre coasta de apus a Sumatrei.

Când Farrow reluă comanda, cu vreun ceas înainte de ivirea zorilor, încetini viteza vasului, apoi se apropie de țărm, căci era timpul să caute un loc sigur, unde să se poată ascunde în timpul zilei. Și tocmai când era preocupat de gândul acesta, apărură lângă el făptura uriașă a mașinistului Kard.

IV ÎN DRUM SPRE IAD

— **DOMNULE CĂPITAN**, zise ei, am auzit că vreți să rămâneți în timpul zilei ascuns undeva pe lângă coastă. Eu cunosc întâmplător un sat despre care cred că nu știe nimeni. Acolo vom fi în deplină siguranță și nici nu e nevoie să stăm toată ziua sub apă, ci ne putem petrece vremea pe uscat. Bătrânul, căpetenia, nu cred să mai trăiască, în schimb e fiul lui căruia i-am salvat viața, când eram copil încă. Sunt încredințat că vom fi bine primiți acolo.

Căpitanul râse înveselit:

— Măi Kard, măi, eu cred înainte de a intra în marina regulată, ai făcut serviciul pe vreun vapor de contrabandă. Ia spuse, am ghicit? Altminteri de unde ai putea cunoaște tu toate ascunzătorile de contrabandă? Ia spune, am ghicit?

— Da, domnule căpitan, mărturisi mașinistul, sincer, înainte de război, când eram încă un copilandru, am făcut de toate. Eram singur de tot pe lume și la Hamburg am căzut în mâinile unor hiene care făceau negoț cu oameni tineri. Am fost pur și simplu încolțit cum se spune. Când mi-am venit în fire, mă aflam pe un vânător de foci (corabie care fiice vânătoare de foci) care mergea spre Bering-Bai. Aveam pe atunci șaisprezece ani. La nouăsprezece, mă aflam pe un "contrabandist" (vas care face contrabandă) care aducea opiu din China. Cu prilejul acela am descoperit multe ascunzători, de care astăzi chiar habar n-au guvernele respective. Merit să fiu condamnat pentru asta, domnule căpitan? Când a izbucnit războiul, am venit acasă tocmai din Ceylon și am avut norocul să vă găsesc pe dumneavoastră și cred că n-ați avut a vă plânge până acum de serviciile mele.

Farrow luă mâna mașinistului și o strânse cu putere, apoi zise:

— Kard tu ești o adevărată bijuterie printre tovarășii mei, la fel ca Petre Uriașul. Oameni care au trecut prin atâtea în viața lor; cum e cazul meu, de pildă, știu să prețuiască devotamentul și camaraderia. Îmi pare rău că n-ai găsit până acum curajul să-mi dezvălui taina ta. Cred că pricepi multe din dialectele băștinașilor de pe aici.

— Da domnule căpitan, dar le-am uitat. Poate mi le voi reaminti când fi în satul căpeteniei Maka. Domnule căpitan,

luați-o spre istmul de coto! După ce îl vom ocoli spre apus, suntem în deplină siguranță.

— Bine, dragă Kard, dă tu comanda la cârmă. Mă încred cu totul în tine.

O bucurie mai mare nici nu i-ar fi putut face. Kard își luă în serios rolul și dădu indicații atât de precise, încât când submarinul alunecă într-un golf liniștit, Farrow nu se putu opri să spună:

— Kard, cred că as face mai bine să te aduc de la mașini în secția lui Plundow. În slujba asta ne poți fi mai de folos ca dincolo. N-ai vrea să devii timonier?

— Domnule căpitan, asta a fost una din dorințele mele cele mai aprinse, răspunse Kard plin de bucurie. Eu sunt un marinar adevărat și mă simt foarte nenorocit jos la mașini.

— În cazul acesta îmi pare bine că am putut să-ți fac pe plac, zise Farrow, râzând. Un timonier bun mai mult, nu strică. Aha! uite colo la stânga se vede un sat.

La vreo sută de metri de submarin se zărea o lumină slabă, pâlpâind. Golful în care intrase vasul se întindea puțin spre vest, dar după cât își dădea seama Farrow, era apărat și numai întâmplător ar fi putut fi descoperit dinspre mare.

Kard îndreptă submarinul spre focul care se zărea, apoi dădu semnalul de oprire și zise căpitanului:

— Am mers până la capătul golfului și acum trebuie să ne oprim. Peste o jumătate de ceas se face ziuă și vom putea coborî pe uscat. Dar voi încerca de pe acum să intru în legătură cu Maka.

Dox-ul stătea liniștit în golf. Kard făcu mâinile pâlnie la gură și scoase câteva sunete ciudate.

După câteva minute se auzi răspunsul. Erau aceleași sunete, dar cu alte modulații. Kard râse mulțumit și zise încetișor:

— Totul e în regulă, domnule căpitan, în curând va veni aci Maka într-un kanu. Cred că mă voi putea înțelege cu el, căci mi-a revenit deodată în memorie limba pe care n-am mai vorbit-o de atâția ani. Ascultați, domnule căpitan, un kanu e lăsat la apă.

Se scurseră câteva minute, apoi se auzi din nou un sunet ciudat, melancolic, aproape de tot de submarin. Kard răspunse în același fel, apoi se adresă vesel lui Farrow:

— Domnule căpitan, lucrurile au rămas întocmai ca odinioară. Mă temeam de vreo schimbare petrecută între timp, dar văd că Maka însuși vine spre noi. Trebuie să facem lumină, ca să ne găsească.

Căpitanul scoase imediat lampa electrică din buzunar și îndreptă lumina în direcția de unde se auzise sunetul ciudat.

Atunci se zări în întuneric un kanu cu prora încovoiată, eu zugrăvelile bizare negru-alb, folosite de băștinașii de prin insulele Pacificului. Un malaiez înalt se ridică strigând:

— Tuan Kard, tu ești?

— Da, Maka, răspunse mașinistul. Am nevoie de ajutorul tău. Pot rămâne peste zi la voi, împreună cu tovarășii mei?

— Vei fi bine venit, Tuan Kard, se auzi răspunsul. Eu sunt acum căpetenia. Ce fel de vapor e acela cu care ai venit tu?

— Ai auzit și tu de el, răspunse Kard, e un vas care poate pluti și sub apă. Golful este la țărm tot atât de adânc, ca să ne putem ascunde?

— Da, Tuan Kard, totul a rămas neschimbat. De mult, însă, nu ne-a mai vizitat nimeni. Mă bucur mult că te revăd.

— Și eu, răspunse mașinistul. Ia-o înainte, te vom urma încetișor.

Kard ceru lui Farrow lanterna sa și zise:

— Eu mă duc la proră, domnule căpitan, și-l voi lumina neconținut pe Maka. Îndreptați vasul după el, căci ne va duce într-un loc unde vom fi în deplină siguranță.

Malaiezu porni încetișor spre un desigur care se ivea la stânga țărmului. Pătrunse într-unsul și ramurile se dădeau la o parte cu ușurință.

— După el! strigă Kard căpitanului și acesta făcu întocmai, în credința că se îndreptau spre țărm.

Dar când Kard strigă să oprească, nu mică îi fu uimirea lui Farrow, văzându-se într-un canal care înainta cu vreo cincizeci de metri pe uscat. De jur împrejur, canalul acesta era înconjurat cu verdeață.

Zorile se iviră brusc și căpitanul văzu în ce ascunzătoare minunată se afla submarinul său. Maka veni pe punte, privi cu înțeles în jurul său și salută cu multă bucurie pe vechiul său prieten și salvator. Kard îl prezentă apoi căpitanului și acesta îi strânse mâna atât de călduros, încât malaiezu strălucea de mândrie. Îi încredința imediat că toți prietenii lui Tuan Kard sunt bineveniți în satul lui.

Farrow sună deșteptarea. Marinarii se îngrămădiră cu toții pe punte și priviră uimiți în jurul lor, până ce Farrow le lămură în câteva cuvinte cum stau lucrurile. Maka îi invită să viziteze satul, rugându-i să fie oaspeții lui cât timp vor rămâne

Rar i-a fost dat echipajului submarinului să trăiască o zi atât de minunată. Băştinaşii nu mai ştiau ce să facă pentru a fi pe placul musafirilor lor. Culeseră fructele cele mai gustoase, tăiară porci graşi şi aduseră câni întregi cu vin de palmier.

Pe la amiază, Kard stătu mai mult timp de vorbă cu Maka. Deodată veni în grabă spre grupul care se adunase în jurul lui Farrow, la umbra unui arbore uriaş.

— Domnule căpitan, zise el, nu e nevoie să mergem la Padang. Maka îmi spunea tocmai că există un drum foarte bun spre lacul Sin Karah şi nu ne trebuie decât o singuri zi de mers. A auzit şi el

despre satul groazei în care trăiesc oameni care se vopsesc în alb şi arată cu totul altfel decât ceilalţi locuitori din Sumatra. E dispus să ne ajute să ajungem acolo şi să lupte împreună cu noi — dacă va fi nevoie, căci străinii aceia au ucis câţiva din tribul lui.

— Minunat! strigi căpitanul, vesel peste măsură, să nu mai rămânem mult timp aici. E mai bine poate dacă vom ajunge pe întuneric la satul acela. Kard, întreabă-l pe Maka dacă e dispus să plecăm îndată!

— Mi-a spus-o dinainte, răspunse maşinistul. Şi rudele celor ucişi vor fi imediat gata de drum.

— Bine, în cazul acesta să ne pregătim şi noi, spuse căpitanul. Domnule Rindow şi domnule Brun, înţelegeţi-vă între voi cine va rămâne cu submarinul. Marinarii să tragă şi ei la sorţi, căci trebuie să rămână zece oameni, pentru orice eventualitate.

Se întoarce apoi spre prinţul Ghasna şi zise încetişor.

— Sanja dumitale rămâne şi ea aici, nu? De ce să se expună primejdiilor care ne aşteaptă poate pe noi?

— Da, voi căuta s-o conving să rămână răspunse Ghasna. Prezenţa ei n-ar putea decât să ne stânjenească. Ah! uite că domnul Brun a pierduţi: sorţi şi va trebui să rămână pe submarin. I-o voi încredinţa pe Sanja.

În sat se produse mare agitaţie. La porunca lui Farrow, marinarii care urmau să pornească cu expediţia, se înarmaseră cu carabine. Arară de asta fiecare trebuia să-şi ia ceva hrană cu sine, ca să nu piardă vremea cu vânatul în drum.

După o jumătate de ceas toţi erau gata de plecare. Farrow îi sfătui să fie cu băgare de seamă, căci vor avea de-a face cu duşmani primejdii. Pe cât cu putinţă să evite lupta, principalul fiind să-i elibereze pe prizonieri. Apoi dădu

comanda de plecare și pași în urma lui Maka pe poteca din desiș.

Mergeau destui de repede fără să le pese de căldura înăbușitoare care domnea. Farrow socotea ca la vreo cincizeci de kilometri distanta până la satul pe care-l căutau. Dacă mergeau tot astfel, vor ajunge cam pe la miezul nopții și se vor putea odihni, spre a căpăta puteri pentru ceea ce avea să urmeze.

Cu puțin înainte de a se lăsa întunericul ajunseră într-un luminiș. Se opriră și mâncară câte ceva.

George stătea lângă tatăl său. La un moment dat își îndreptă întâmplător privirea spre marginea luminișului, dar în aceeași clipă rămase cu ochii holbați. Credea că visează, își dădu însă repede seama că e aievea ceea ce se vede: dintr-un tufiș privea afară un cap de negru, înfiorător, cu niște sprâncene stufoase, cu chipul vopsit în alb.

George stătu câțva timp ca împietrit. Își dădu imediat seama că acest om era din "satul groazei" și fusese pus de pază aici, pentru a vesti apropierea străinilor.

Să-l ucidă; nu-i prea venea la îndemână lui George, deși un singur glonț bine ținut ar fi fost de ajuns. El își propuse însă, să nu ucidă oameni, decât atunci când trebuia să-și apere propria mi viață. Dar trebuia să-l facă inofensiv cu orice preț, altminteri întreprinderea lor era amenințată.

După ce se reculese din prima spaimă își întoarse privirile dintr-acolo, căci sălbaticul nu trebuia să observe că fusese descoperit. Prefăcându-se că se joacă, își trase revolverul de la brâu, îl răsuci de câteva ori încolo și-n coace, apoi aruncă o privire furișă spre tufiș. Capul era tot acolo. George ridică revolverul cu iuțeala fulgerului, ochi mai jos de cap și trase de două ori la rând.

Se auzi un țipăt înfiorător, capul se clătină câteva clipe încolo și-ncoace, apoi se prăbuși înainte.

Auzind împușcăturile, toți săriseră în sus și Petre alergă cu revolverul întins spre tufiș. Pătrunse înăuntru și trase arară trupul negrului.

Individul nu avea pe dânsul decât un șorțuleț în jurul mijlocului, dar pielea-i neagră era acoperită cu linii și semne albe. Gloanțele lui George îl nimeriseră în gât și doctorul Bertram, care se aplecă imediat peste el, zise cu gravitate:

— Păcat, nu cred să-și mai vină în fire. Dar tot e mai bine așa, decât să-l fi lăsat să ne trădeze. Cu gloanțele tale, dragă George, ai salvat viața nenorociților care se află în captivitatea "diavolilor". Dacă negrul ar fi dat de știre că se

apropie atâția oameni înarmați, desigur că ticăloșii i-ar fi îndepărtat pentru totdeauna pe prizonieri.

— Bravo, George, ai procedat ca chibzuială, zise căpitanul. Dar văd că nu-i malaiez, pare să fie într-adevăr din Noua-Guinee! Cum de a ajuns aici?

— Probabil că a fost adus ca sclav de arabi, care sunt și ei amestecați în afacerea asta, după cum ne-a spus domnul Stones, zise doctorul. Ah! uite că-și vine în simțiri, ia să vedem dacă putem scoate ceva de la el.

Muribundul deschise ochii, se ridică puțin și privi rătăcit în jurul său. Doctorul Bertram îi vorbi în limba lui și atunci chipul sălbaticului se luminează, bolborosi câteva cuvinte, privi deodată cu o expresie de recunoștință la George, apoi trupul său se zvârcoli de câteva ori și rămase nemișcat.

— George, acum nu trebuie să-ți mai faci nici un fel de imputări, zise Bertram, sălbaticul îți este recunoscător că l-ai izbăvit. Împreună, cu alți treizeci de semeni de-ai săi, a fost adus ca prizonier în satul Groazei. Au făcut atâtea crime din ordinul indianului, pe care l-a văzut și domnul Stones, încât n-ar fi putut scăpa de spânzurătoare.

George răsuflă ușurat.

— Am citit și eu recunoștință în ochii lui, doctore, zise el. Acum nu mă mai mustră conștiința că l-am ucis, fără voie. Dar n-a amintit nimic de indianul acela? Trebuie să fie un om grozavi

— A vorbit numai de un "duh rău" și că mai sunt și alți stăpâni acolo, alături de acesta.

— E vremea să pornim la drum, căci în curând se face noapte, zise Farrow. Trebuie să ajungem în sat cât mai repede. Dar înainte de a pleca, să-l îngropăm omeneste pe negrul acesta, căci și el e o victimă a "diavolilor" pe care vrem să-i stărpim.

Marinarii se puseră imediat pe lucru și folosindu-se de cuțitele lor late, săpară la rezezeală o groapă, în care așezară trupul sălbaticului. Farrow rosti o rugăciune, apoi presărară pământul deasupra.

Porniră din nou la drum și după un sfert de ceas se întinsecă de-a binelea. Acum trebuiau să-și încetinească mersul, ferindu-se de piedicile din cale și fiind cu băgare de seamă la eventualele sentinele ce s-ar mai putea ivi.

V TAINA SATULUI

CÂND CONVOIUL AJUNSE din nou într-un luminiș, Maka se opri și șopti ceva căpitanului. Acesta comunică imediat celorlalți:

— Fiți cu băgare de seamă, țineți armele pregătite! Pe aici își are ascunzătoarea un tigru, despre care se spune că ar fi sfâșiat mulți oameni. Scoateți lanternele, dar nu faceți lumină decât atunci când se va ivi fiara.

Deși erau cu toții oameni oțeliți în lupte și trecuseră prin multe primejdii, se cutremurară auzind de tigrul care sfâșiasse mulți oameni până atunci.

— Prin luminiș, pe două rânduri! dădu din nou ordin Farrow.

Luminișul măsura cam vreo sută de metri în lungime. Farrow și Maka, care mergeau în frunte, se opriră brusc când ajunseră la vreo douăzeci de metri de perdeaua de verdeață, care mărginea luminișul. Din tufiș se furișă un trup, fără să facă nici un zgomot. Lumina palidă a lunii căzu pe doi ochi firoși care se aținteau asupra convoiului.

— "El", al cărui nume nu se rostește, șopti Maka.

Curajoșii expediționari rămaseră nemișcați, privind fiara. Tigrul stătea și el în loc, surprins probabil de numărul mare al oamenilor.

Toate armele erau îndreptate asupra lui și la cea mai mică încercare de a se năpusti, ar fi fost ciuruit de gloanțe. Deodată, prințul Ghasna trecu pe lângă Farrow, apoi pași liniștit direct spre tigru. Toți își țineau răsuflarea, căci fapta indianului le părea mai mult decât ciudată.

Fiu al minunatei țări veșnic scăldată în soare, prințul cunoștea bine și toate primejdiile ei. Când fu la câțiva metri numai de tigru, el aprinse lampa electrică și îndreptă lumina în ochii lui.

Animalul pufăi încetișor. Ghasna stătea nemișcat, cu lampa mereu ațintită în ochii fiarei. Se scurseră câteva minute, în care timp nimeni nu cutează să facă o mișcare.

În cele din urmă, curajul prințului fu încununat de succes. Tigrul clătină încetișor capul, apoi se întoarse, sări câțiva pași îndărăt, pentru ca după o clipă să-și facă vânt în desigurul ocrotitor. Din depărtare se mai auzi suflarea lui firoasă.

— Putem porni! spuse Ghasna, calm. Nu ne va mai turbura.

— Îți mulțumesc, prințe, zise căpitanul. Prin curajul dumitale ne-ai făcut un mare serviciu.

— Îi cunosc bine pe tigri, răspunse indianul. N-a fost deloc primejdios ceea ce am făcut. Dar mai avem mult până în sat? întrebă apoi.

Farrow întrebă la rândul său pe malaiez, care-i răspunse că în cel mult un sfert de ceas vor ajunge în luminișul unde se află satul. Acum însă, trebuiau să fie cu mare băgare de seamă, căci vor fi desigur sentinele prin apropiere, care i-ar putea ataca pe furiș.

Deodată, Maka se opri și în urma lui rămase locului întreg convoiul. Își încorda auzul, apoi strânse brațul căpitanului și atunci auzi și acesta respirația unui om înaintea lor.

O sentinelă a "satului groazei" părea să stea în mijlocul drumului și trebuia să fie făcută inofensivă, fără să i se dea răgazul să scoată vreun țipăt.

Farrow scoase revolverul, luă în mână stângă lampa și se furișă pe dinaintea malaiezului. Acum simți cu adevărat prezența unui om. Făcu lumină și în clipa următoare izbi cu toată puterea cu patul revolverului în tâmpla unui sălbatic uriaș. Nimerise bine. Individul se prăbuși la pământ și Petre se repezi la el, îi legă mâinile și picioarele, și-i vârî un căluș în gură.

Nu trecu mult și prizonierul își reveni în simțiri. La cererea lui Farrow, doctorul Bertram îi vorbi, spunându-i că atât el cât și semenii săi vor fi eliberați, și-l invită să rămână liniștit acolo, până se vor întoarce să-i dea drumul. Prizonierul dădu din cap când doctorul îi puse în vedere să nu facă nici o încercare să se elibereze.

— Doctore, zise căpitanul, vorbește cu el și făgăduiește-i libertatea lui și fraților săi, dacă vrea să vină cu noi și să ne ajute.

Bertram îi scoase călușul și începu să tremure și părea cuprins de o groază fără margini.

Răspunse cu ton atât de hotărât lui Bertram, încât acesta se ridică, înălțând din umeri.

— Nu-i nimic de făcut — zise el — frica de "stăpânul" cum îi zise el, omul cu ochi de foc, îl îngrozește. Probabil că e vorba de indianul acela cu atât de mare putere hipnotică. Mi-a făgăduit, însă, că va rămâne liniștit aici.

— De ce-i mai pui călușul-atunci?

— Mi-a cerut-o el. Îi e teamă că l-ar putea găsi "stăpânul" și l-ar uide în chip groaznic, pentru că n-a strigat, deși n-avea căluș.

— De necrezut! murmură Farrow. Indianul ăla trebuie să aibă o înrăurire extraordinară asupra sclavilor. Să-l ascundem bine pe undeva.

Petre îl trase într-un tufiș de unde nu-l putea vedea nimeni, apoi porniră cu toții mai departe. Doctorul Bertram mai aflate de la sălbatic că sunt și alte sentinele până la luminiș. El îi mai sfătuisă să nu atace satul în timpul nopții căci "stăpânul" pusese capcane primejdioase, care erau îndepărtate de-abia dimineața.

Trecuse de miezul nopții când mica trupă ajunse în luminișul unde se afla "satul groazei". Un gard înalt împrejmuia, dar desigur că prin crăpăturile lui stăteau la pândă ochi obișnuiți în întunericul, pentru a descoperi imediat apropierea dușmanului.

Luna era în spatele convoiului și pădurea arunca destulă umbră asupra luminișului, pentru ca sub ocrotirea ei să poată porni pe potecă și să se împrăstie pe marginea desișului.

Totul se petrecu în deplină liniște și Farrow le spuse oamenilor să se culce, încercând să doarmă puțin. Ascultară sfatul lui și numai câțiva rămaseră de pază.

Cu puțin înainte de se lumina de ziuă, fură sculați cu toții și în linie de bătaie porniră spre sat. Farrow, George, Petre, doctorul, Maka și prințul Ghasna se opriră în fața porții largi. Toate armele erau încărcate, curajoșii bărbați fiind hotărâți să ia satul cu asalt, eliberându-i pe nenorociții prizonieri.

Se luminează de ziuă. Petre vru să spargă poarta cu umerii săi de atlet, dar aceasta se deschise de la sine. Un sălbatic apără în deschizătură și ridică măciuca, deschizând în același timp gura ca să scoată un strigăt de alarmă.

Doctorul Bertram îi spuse repede câteva cuvinte și, mirat de a auzi limba lui vorbită de un alb, sălbaticul închise gura și ascultă cu atenție... După câteva clipe, însă, o expresie de groază îi schimonosi chipul; doctorul încercă atunci altceva, începu să-i vorbească încetișor dar cu atâta însuflețire, încât negrul dădu din cap. Apoi se întoarse și se făcu nevăzut.

— Să nu intrăm încă, zise doctorul, văzându-l pe George pășind spre poartă. Vrea să îndepărteze întâi capcanele și să vorbească cu semenii săi. Stăpânul, indianul acela misterios, locuiește în mijlocul satului, într-o casă mare. Pe dânsul trebuie să-l facem în primul rând inofensiv. Afară de el, mai sunt încă șase bărbați — probabil arabi — pe care trebuie să-i reducem la tăcere.

— Mai sunt prizonieri albi pe aici? întrebă Farrow.

— Da, cică ar fi opt oameni. Dar nu-s adăpostiți în sat. Voi afla mai multe de la el, când se va întoarce.

Peste câteva minute, sălbaticul se înapoia, însoțit de câțiva oameni de-ai lui. Cel mai înalt dintre ei păși în frunte și doctorul începu să-i vorbească imediat. Schimbară câteva fraze scurte între ei, apoi Bertram se adresă tovarășilor săi:

— Prizonierii sunt la oarecare distanță de sat, sub supravegherea a doi oameni. Va trebui, deci, să ne împărțim, domnule căpitan, căci dacă-i vom ataca acum pe indian și complicii săi, îi punem în mare primejdie pe prizonieri.

— Tată, îi voi elibera eu pe prizonieri, se oferă George imediat. Dă-mi numai ca ajutoare pe Petre, Kard și trei marinari.

— Bine, băiatule, am toată încrederea în tine. Doctore, unul din negri trebuie să-l călăuzească.

Sălbaticul cel înalt, care părea să fie un fel de căpetenie, trimise imediat pe unul din semenii săi, care făcu semn lui George să-l urmeze. Căpitanul, împreună cu ceilalți, se îndreptară spre satul groazei.

Sălbaticul îl duse pe George în jurul satului, străbătură o porțiune de pădure, apoi se ivi în fața lor un luminiș acoperit de bolovani. Sălbaticul arătă spre o casă de bambus, care se afla la vreo zece metri înaintea lor.

Din păcate, George nu se putea înțelege cu el. Voia să știe, totuși, unde se aflau cei doi supraveghetori. Adresându-se tovarășilor săi, le șopti:

— Trebuie să ne târâm la adăpostul bolovanilor.

Se lăsă imediat în patru labe și se îndreptă spre casa de bambus. Urmară cu toții pilda tui.

În fața ușii casei ședea un arab. În vreme ce George chibzuia cum să-l facă inofensiv pe acest om, fără să producă zgomot, un obiect zbură pe dinaintea lui. În clipa următoare se auzi o lovitură surdă și arabul se prăbuși la pământ.

Negrul aruncase cu multă îndemânare măciuca pe care o avea în mână. De unul scăpaseră, dar mai era al doilea. Acesta putea să fie în casă și atunci erau în primejdie.

Dar zgomotul cauzat de căzătura arabului, îl atrase pe celălalt dinăuntru, înspăimântat se aplecă asupra trupului neînsuflețit și înainte de a-și putea da seama de ce se petrecuse, George fu lângă el și îndreptă revolverul asupra lui. Individul sări speriat în sus și tânărul văzu că era un indian, cu ochi mari și scânteietori.

Revolverul lui George era o amenințare lămurită și ceilalți veniră în grabă lângă el. De jos din sat, răsunau

împuşcături; lupta se dezlănţuise, deci şi acum nici George nu mai era ținut să aibă vreo considerație.

Indianul se năpusti ca o panteră asupra lui George, un pumnal luci în mână lui, dar în aceeași clipă se auziră șase împuşcături, și individul se prăbuși la pământ.

— Alo! strigă acum George în limba engleză, am venit să vă eliberăm, domnilor!

Intră în casă și văzu că aceasta era împărțită în celule, prin fața căroră trecea un gang lat. În flecare celulă, mai bine zis cușcă, era un prizonier. Chipuri palide se iviră pe după zăbrele, se auziră țipete și exclamații, nenorociții nu puteau crede că fuseseră salvați. Erau opt cu toții. Aveau înfățișări sălbatece, părul le crescuse în neorânduială, dar George văzu imediat că erau oameni de condiție bună.

Ușile fură deschise imediat, și când nenorociții se îngrămădiră în jurul lui George, acesta le spuse:

— Domnilor, vă voi explica totul mai târziu, deocamdată trebuie să facem curățenie pe aici.

Din sat se auzeau împuşcături izolate, ceea ce însemna că Farrow și oamenii lui erau stăpâni pe situație. George însă, se simți neliniștit și cerând eliberaților să-l urmeze, porni înapoi spre sat.

Când intră pe poarta deschisă, zări două trupuri întinse la pământ. Erau doi indieni care încercaseră, probabil, să fugă și fuseseră doborâți de marinari.

Tânărul alergă printre colibe, îndreptându-se spre mijlocul satului. Acolo era o casă mare, în formă de vilă. Marinarii stăteau de pază în fața ușilor și ferestrelor.

— Unde e tata? întrebă George, iritat.

— În casă, îi răspunseră marinarii, caută pe unul din indieni. Ceilalți sunt morți, s-au apărat cu disperare. Dintre ai noștri n-a fost nimeni rănit.

George dădu buzna în casă. Auzi pașii și glasurile marinarilor, care scotoceau încăperile. Îl strigă pe tatăl său, dar nu primi nici un răspuns.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe el. Indianul care rămăsese în viață, era desigur "stăpânul", omul cu ochii de foc. Tatăl său era în mare primejdie dacă se afla singur în fața acestui criminal.

Prințul Ghasna ieși dintr-o odaie și strigă cu glas tulburat:

— Domnule George, tatăl dumitale și omul acela misterios cu ochi de foc, au dispărut.

— Oh! Am bănuț eu asta, exclamă tânărul. Îl va ucide pe tata. Dar trebuie să dăm de el. Ați cercetat podelele din camere? Poate că e vreo ieșire subterană.

Zicând aceasta George intră într-o încăpere care servea de dormitor și era mobilată europenește. Instinctul îi spunea că aici trebuia să fie ieșirea secretă. Indianul se gândea, desigur, că ar putea fi surprins în somn și atunci trebuia să dispară imediat.

Cercetă cu atenție podeaua, dar nu descoperi nici o crăpătură; simțea însă, că tatăl său fusese aici, de unde dispăruse.

Se îndreptă spre pat și încercă să-l tragă de la perete, dar constată că era fixat undeva și acum știa că descoperise secretul. Privi repede de deasupra și zări contururile unei trape.

George apucă un picior al patului și-l ridică, în aceeași clipă, trapa se lăsă în jos, cu un zgomot ușor. Tânărul se furișă sub pat și la lumina lanternei văzu o scară de bambus, pe care o coborî fără să stea mult pe gânduri. Trapa căzu îndărăt și nimeni nu văzuse că George descoperise secretul, căci prințul Ghasna se dusesse în celelalte odăi, ca să caute acolo vreo trapă.

Tânărul se văzu într-un gang scund, cu pereții căptușiți cu lemn. O luă repede de-a lungul lui. Tatăl său se afla în mare primejdie, o simțea prea bine. De cât timp să fi dispărut oare, pentru a cădea în puterea misteriosului indian?

George făcu pașii tot mai mari, silindu-se însă să nu facă zgomot, ceea ce îi reuși deoarece pământul era moale.

Deodată auzi un hohot sinistru, venind din adânc parcă. Stinse repede lanterna, căci zărise o rază de lumină în depărtare, apoi urechea îi fu din nou lovită de râsul acela satanic. Trebuia să fie indianul, care-și chinuia victima.

Cu puteri nebănuite, George o luă la goană, ținând revolverul în mână. Deodată se opri, închise ochii, apoi îi deschise și văzu la douăzeci de metri înaintea lui doi bărbați: tatăl său care stătea nemișcat și în fața lui indianul, care ținea în mână o făclie aprinsă.

Tocmai izbucni din nou în râs și zise:

— Îți vei primi pedeapsa meritată pentru că mi-ai distrus opera și m-ai privit la față. Acum îți voi lua lumina ochilor, apoi te voi lăsa singur în întuneric și vei muri de foame, în vreme ce eu voi dispărea ca comorile mele. Haaahi!

Apropie încetitor făclia de ochii căpitanului, care nu se mișca nicicum. George se smulse atunci din înmărmurirea care-l cuprinsese, scoase un țipăt asurzitor, apoi slobozi un glonte. Câteva clipe văzu în fața sa o pereche de ochi care aruncau scânteii, apoi o bufnitură și indianul se prăbuși cu un răcnet de furie.

George se năpusti spre el și îi smulse făclia din mână. Văzu atunci că ochii tatălui său erau de o fixitate ciudată și-și dădu seama că indianul îl hipnotizase. Îl apucă repede de braț și zise:

— Vino, tată.

Căpitanul se supuse fără voință. Când George deschise trapa care dădea în dormitor, zări țeava unui revolver îndreptat spre el. Dar după o clipă se auziră strigăte de bucurie și toți dădură buzna în cameră. Veselia tor se potoli însă, când văzură ochii ciudați ai căpitanului.

Prințul Ghasna făcu un semn lui George, apoi îi îndepărtă pe toți din odaie. Se scurseră zece minute, după care căpitanul își făcu apariția în vestibul, vesel și vioi ca înainte.

— Ți mulțumesc, scumpul meu copil, se adresă el lui George, m-ai salvat în ultimul moment. Indianul acela era grozav, m-a paralizat cu privirea într-o clipă. Prințe, vei avea timp de lucru, căci și prizonieri salvați au nevoie de ajutorul dumitale.

Ghasna se puse imediat pe treabă. Prizonierii fură vindecați, unul după altul și fură în stare să povestească în ce scopuri erau folosiți acolo.

Pe câmpul unde se afla temnița, era intrarea spre o mină de diamant, pe care trebuiau să-o exploateze în interesul indianului și a tovarășilor săi.

Stones avea rolul să pompeze apa care pătrundea înăuntru din lacul apropiat, Sin Karah, iar ceilalți opt, în majoritate ingineri, trebuiau să scoată la suprafață diamantele. Mulți și-ar fi dat sfârșitul din cauza chinurilor îndurate.

Trăiseră cu adevărat în iad. Recunoștința lor era nemărginiți pentru Farrow și oamenii săi.

Cadavrul indianului fu adus la suprafață. Avea la dânsul o pungă cu safire de preț și Farrow dădu fiecăruia câte o nestemată ca amintire.

Prizonieri salvați hotărâră să plece împreună la Padang, unde știau că un funcționar de la biroul pașapoartelor făcea și el parte din bandă. În ce privește mina de diamant, luară înțelegerea să-o exploateze mai departe, în comun, ca o despăgubire pentru suferințele ce înduraseră.

Luându-și rămas bun de la ei, căpitanul Farrow cu oamenii săi porniră îndărăt prin pădurea seculară. Salvații voiau să-i ia la Padang și pe sălbatecii din Noua Guinee, nădăjduind că guvernul se va îngriji de repatrierea lor.

În satul lui Maka marinarii făcură un popas lung, în care timp mâncară și băură în lege, cum s-ar zice. Când se lăsă

întunericul, submarinul părăsi golful. Farrow ținea acum cu tot dinadinsul să se înapoieze acasă, pe "Insula Odihnei".

Sfârșitul volumului: SATUL GROAZEI

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

- 11. PROFESORUL BARNER**
- 12. CASTELUL DIN MARE**
- 13. TAINA CHINEZULUI**
- 14. JONCA ENIGMATICĂ**
- 15. MONSTRUL SFÎNT**
- 16. SATUL GROAZEI**
- 17. DEMONUL FLUVIULUI**
- 18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT**
- 19. PIRAȚII CRUCHI**
- 20. CORABIA-FANTOMĂ**
- 21. CĂLĂREȚUL VALURILOR**
- 22. GIONII DIN ȘUMATRA**

Lei 100,-

